מד: טרף בקלפי פרק רביעי יומא

דאילו מהיכל פרשי בין בקדושה דידיה. הכי פירושא לדידן לא הוה ליה למתני האי ליגמא דבין בשעת הקטרה וכו׳ אלא הכי איצטריך ליה למתני שבהיכל פורשין בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים דמשמע בין דקטרת בין דמתן דמים וכין האולם ולמזבח אין פרישה אלא בקדושה דהיכל דקטרת ולמתן דמים ואמתי נקטה הקטרת דמשמע הקטרת ותו לא נשלמא לדידי דאמרי דפורשין בין האולם ולמזבח אף בשעת הקטרה לפני ולפנים ולא במתן דמים דלפני ולפנים ניחא הא דנקט הקטרה ומשני שם פרישה אחת היא ומנא הקטרה משום דעיקר קרא מיירי בה וה״ה במתן דמים:

אתיא בפרה כפרה מיוה״כ. תימה לי בשלמא שעירי עבודת כוכבים כתיב בהן כפרה כפרשם אלא אבל פר כהן משיח אלא כתב ביה כפרה אע״ג דאיתקש לפר העלם דבר מגלן למאן דאמר בפרק איזהו מקומן (זבחים דף כ.) דדבר הלמד בג״ש אין חוזר ומלמד בהיקש והא פר העלם גופיה בגזירה שוה דכפרה כפרה גמר ויש לומר למאן דאמר בזבחים פרק בית שמאי (דף מ.): לפר זה פר העלם ואע״ג דקרא בדידיה מיירי איצטריך למיהוי מאי דאתיא ליה מהיקשא כמאן דכתב בגופיה לדידיה ניחא הכא דאיתא לאמיר כי היכי דאמרינן דאהני לפר זה פר העלם למאי דילפינן ליה בהיקשא מפר כהן משוח למיהוי כמאן דכתב בגופיה הכי נמי אהני לאתא מילתא דהכא דגמרינן מיוה״כ למיהוי כמאן דכתב בגופיה ולמאן דאמר לפר זה פר יום הכפורים יש לומר לדידיה לא קשיא דהא כיון דדרש ועשה לפר זה פר יום הכפורים כאשר עשה לפר זה פר כהן משיח הרי איתקשו פר יוה״כ ופר כהן משיח להדדי וגמר מפר יוה״כ לפרשה דלף על גב דשעירי עבודת כוכבים דילפינן להו התם מדכתב החטאת כפר העלם ודרשינן מינה שעירי עבודת כוכבים לא חשיב להו התם כאילו הוקשו לפר כהן משיח אלא לפר העלם דכתב ביה קרא שאני התם דהחטאת ייחודא בעלמא הוא ואין נמשמעותו שיהא מוקש לפר כהן משיח אבל פר כהן משיח ופר יום הכפורים נהליך ליגמא דקרא משמע שהוקשו זה לזה ועשה לפר זה הייהו פר כהן כאשר עשה לפר יום הכפורים וכן פירש שם ריב״ש דאמרינן אחריתי:

בכל יום **לא** היה לה ניאשתיך. פרש״י טבעת להשמיע קול כדכתיב ונשמע קולו בבואו אל הקודש ובירושלמי גרסינן נרתק שלא יכוה ונראה לריב״א כעין נרתק של עור היה עשוי סביב ידה של מתתה לאחוז בה שלא יכוה משום דכל כלי מתכות חם מקצתו חם כולו ולפיכך היה צריך היום נרתק שאני מבשאר ימים לפי שהיו הגחלים שוהים במתתה זמן מרובה עד שהיתה מתה הרבה ושוב מוציא אותה שהיא אחת מהעבודות הולאת כף ומחתה ופריך בירושלמי ואינו חוצץ ומשני קובעו במסמר כלומר על ידי מסמרין היה נקבע אותו נרתק לבית יד שיהא בטל ויחסב כגוף המתתה: **זהב** טוב. מפרש בירושלמי כשצורפים אותו אינו נחסר כלום זהב מופז על שם מקומו: **וחיום** מקיתון של זהב. דאמר בפרק שני דזבחים (דף כב.) דבכל כלי שרת מקדש דכתיב ירחצו אשר כלי שרת. ריב״ם: רבי

בקדושה. מתן דמים: **שם פרישה אחת** (ו). כולה חדא מעלה היא דמהיכל פרשי (משום) לפני ולפנים בין בשביל הקטרה ובין בשביל מתן דמים ומבין האולם ולמזבח לא (פרשי) בשביל לפני ולפנים כלל וכיון דאשמועינן דמשום הקטרה דלפני ולפנים לא פרשי לא אינטריך לאשמועינן משום מתן דמים: **מעלות דאורייתא.** מעלות שמנו מכמים במשנה במסכת כלים כפ״ק (משנה מ) דקאמר התם הר הבית מקודש מירושלים והחיל מהר הבית ועזרת נשים מן החיל ועזרת ישראל משל נשים ושל כהנים משל ישראל ובין האולם ולמזבח ולמזבח מן העזרה וההיכל מבין האולם ולמזבח דאורייתא מינהו הלכה למשה מסיני והכי גמירי להו הלכך לענין פרישה (ב) נמי דקתני לא אינטריך פרישה אלא מהיכל דכתיב (ג) וכל אדם לא יהיה באהל מועד ואתו רבנן וגזור בין האולם ולמזבח דילמא מיקרי ועייל להיכל ולא נמשכה שאר עזרה לאותה גזירה שהרי בין האולם ולמזבח קדושה אחת היא ושאר כל העזרה קדושה אחת ובין האולם למזבח גופה גזירה והויא לה שאר עזרה גזירה לגזירה ואי סלקא דעתך מעלות דקתני התם דרבנן מינהו אבל מדאורייתא בין האולם ולמזבח וכל העזרה חדא קדושה היא מ״ש כו׳: **מכולה עזרה נמי [נפרשו].** משום הא גזירה גופה דהא כולה חדא גזירה: **ש״מ.** מדגזר בין האולם ולמזבח פרישה: **קדושה היכל ואולם חדא היא.** ואולם נמי אהל מועד מקרי ועביד הרחקה לפרוש מבין האולם ולמזבח (ד) פרישה לכל העזרה דילמא עייל לאולם וקא עבר אלא יהיה באהל מועד: **אולם ובין האולם ולמזבח חדא היא.** וכי גזור אולם אטו היכל אימשך אחריו דבין האולם בהיא גזירה: **תסיר על ממונן.** ואנן נמי תסיגן ותמיית גחלים שוחקת את הכלי ומחקרתו: **משום חולשא.** שטוחת הוא לערות מכלי אל כלי: **קב גחלים.** כשמעבירה של ארבעת קבין לתוך של אלשה מתפזר לו קב גחלים הוא מכבדו לתוך אמה סילון של עזרה היינתא לגחל קדרון: **ולא רבי יוסי.** דאי ר׳ יוסי אלשה מתפזרין: **כשל קבין היה מכלים.** ותותה בשל ד׳ קבין היה מותה בשל ד׳ קבין היה מותה: **סאה מדברית.** אשם קבין מדבריות וכשאמר לירושלים הוסיפו אשות על המדות ועשאו אשם קבין מדבריות ממש ירושלמיות וכשמותה בשל סאה מדברית ומעבירה לתוך אלשה קבין קבין ירושלמיות: **היה גלדה עבה.** דופנה עבה לכן היתה כבדה: **רך.** דק: **ניאשתיך.** בראשה שמקשקש ומשמיע קול משום קולו בבואו וגו׳ (שמות כח): **וזהב הארץ הזה טוב.** מכלל דאיכא זהב אחמה: שדומה

אלא בשעת הקטרה והא איבא הא מעלה דאילו מהיכל פרשי בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים ואילו מבין האולם ולמזבח לא פרשי אלא בקדושה דהיכל אמר רבא שם פרישה אחת היא אמר מר כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח ופר העלם דבר של צבור ושעירי עבודת כוכבים מנא לן א״ר פדת אתיא כפרה כפרה מיוה״כ אמר רב (ט) אחא בר אהבה שמע מינה מעלות דאורייתא והכי גמירי להו דאי ס״ד דרבנן מאי שנא בין האולם ולמזבח דילמא מיקרו ועיילי מכולה עזרה נמי נפרשו דילמא מיקרו ועיילי בין האולם ולמזבח כיון דלא מפסיק מידי לא מינברא מילתא עזרה כיון דאיכא מזבח החיצון דמפסיק מינברא מילתא אמר רבא ש״מ (י) קדושת אולם והיכל חדא מילתא היא דאי ס״ד שתי קדושות נינהו אולם (יא) גופיה גזירה וניקום ונגזור גזירה לגזירה לא אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה היא היכל ואולם שתי קדושות: בכל יום היה חותה בשל כסף וכו׳: מ״ט (יב) התורה חסה על ממונן של ישראל: והיום חותה בשל זהב ובה היה מכנים: מ״ט (יג) משום חולשא דב״ג: בכל יום בשל ארבעת קבין וכו׳: תנא (יד) נתפזרו לו (טו) קב גחלים מכבדן לאמה תני חדא קב ותניא אידך קביים בשלמא הך דתני קב רבנן אלא הך דתני קביים מני לא רבנן ולא רבי יוסי אמר רב חסדא רבי ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקה היא דתניא ר׳ ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקה אומר בשל קביים היה מכנים רב אשי אמר אפילו תימא רבי יוסי והכי קאמר בכל יום היה חותה בשל סאה מדברית ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות: בכל יום היתה כבידה והיום קלה: תנא בכל יום היתה גלדה עבה והיום רך בכל יום היתה קצרה והיום ארוכה מ״ט (טז) כדי שתהא זרועו של כ״ג מסייעתו תנא (יז) בכל יום לא היה לה ניאשתיך דברי בן הסגן: בכל יום היה זהבה ירוק: א״ר חסדא שבעה זהבים הן זהב וזהב טוב (יח) וזהב אופיר (יט) וזהב מופז (כ) וזהב שחוט (כא) וזהב סגור (כב) וזהב פרוים (כג) וזהב טוב דכתיב (כד) וזהב הארץ ההוא טוב זהב אופיר דאתי מאופיר זהב מופז

ירושלמיות נתפזרו לו (ד) דופנה עבה לכן היתה כבדה: **רך.** דק: **ניאשתיך.** בראשה שמקשקש ומשמיע קול משום קולו בבואו וגו׳ (שמות כח): **וזהב הארץ הזה טוב.** מכלל דאיכא זהב אחמה: שדומה

מכון האולם למזבח משמע שכל אלו המעלות שוות וטולמי מדרבנן ופי׳ ריב״א ש״מ הני מעלות דאורייתא ניתנו ונמרתא גמירי לה הכי דפורשין דלי אמרת דרבנן ניתנו וכין האולם למזבח נמרה אלא יכול לטהיל מדבריהם ויהא אסור כדי כל דיכל ר״ש לחלות דבאומרת דשתיי יין ומחיריי אחת ליה שפיר שאסרו ליכם בין האולם למזבח פן יכנס לטיהל [סיון שהאומרת מדרבנן אבל בפרשה] יש להאמיר כמו כן בעזרה כדי אלא יכנס לטיהל כיון שהאומרת מן התורה ור״ש פי׳ כן משום דסמיך ולא אחד לא יהיה באהל מועד משמע דאפרשה דהקטרה לא נגמרו אלא מתיבא הבדיל אך ר״ל דגמרת גמירי קלי אבין אולם למזבח כמו אולם חדא היא דלא אמרת דרבנן ניתנו ר״ל כי ר״ש פי׳ כן משום דאמרי דקדושת היכל ועזרה ר״ל דגלה אבל אמר רבא ש״מ קדושת היכל ואולם חדא היא דלא אמרת דרבנן ניתנו ר״ל דגלה אבל אמר רבא ש״מ מעלות דאורייתא ואין נראה דקלי׳ ש״מ דרבא על דיחוה דש״מ דלעיל ע״כ נראה לרבי עמה כפי׳ ר״ש אך שלא נעמיד מעלות על קדושת עזרת נשים אלא בשל בין אולם למזבח: כיון אלא מפסיק מידי לא מינברא לא מיתבא כו׳. אף״ש אמאי לא מיתבא המעלות דאורייתא ניתנו דאחרבן לעיל לא שנו אלא בשעת הקטרה דהיכל אבל בשעת הקטרה דבין האולם לא גזרו בל כך ר״ל כמו שפירש ר״ר יוסף דבעינן שיעמדו שם כדי שיוכלו לראות שלא יתקן מבחוץ רמיים כדרך הלדוקין ופי״ש אש״ל לראות בתוך אבל אני פרכוכת אבל מ״מ מאי דאמרת לתקן מתקנין וגם שם אינו יכול לתקן כל כך (ט): בחלים אילך ואילך ואחמה מן המאוכלות הפנימיות כו׳. רבינו יעקב לא גרים ליה הכא אלא כפ״ק דתמיד גרים ליה נבי תרומת הדשן אבל נבי קטרת כסיגן גחלים ניחסת ורבינו שמואל כתב נמי דבקדר החמצה לא גרים ליה אבל בתמיד תנן ליה נבי קטרת אבל כל יום ויום הטעם משום דתנאי בת״כ מנין שאמה אם בטלה על נבי גחלים ת״ל גחלי אש אבל נבי הפנימיות אמין בהן לחטות אם הוא (אינו) בטל (ור״ה) (ואבלי קדש) ביה״כ (מתיב): והיום חותה בשל זהב. כפי׳ כי דלקש הטנה (דף כו.) אתמרינן דחוטת אל יתנלה בלבבו כי בתלבושי אבל קאתמרינן דאין קטיגור עשה סניגור:

עין משפט נר מצוה

לה א מיי׳ פ״ב מהלי׳ עבודת יום״כ הל׳ ה:
לו ב מיי׳ פ״ג מהלכות תמידין ומוסרין הלכה ה:
לז ג מיי׳ פ״ב מהלכות עבודת יום״כ הל׳ ה:

גליון הש״ס

גמרא וזהב אופיר. מלכים א׳ ט׳ כ״ח. זהב מופז. מ״א ר׳ י״ח. זהב שחוט. מ״א ר׳ ט״ז. זהב סגור. מ״א ר׳ כ״א. זהב פרוים. דה״י ד׳ ג׳ ו׳: **רש״י** ד״ה קב גחלים. לתוך אמה סילון. עיין לקמן דף מו ע״ב תוד״ה מי פליגי:

רבינו חננאל

אמר רב אדא בר אהבה שמ״מ מעלות דאורייתא והכי גמירי שפינו במשנתינו, וקדושת כל אחת יש לה מעלה מן האחרת, ומעלת ההיכל זולתי מעלה בין האולם ולמזבח, ואפיקנא אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה הואי, היכל ואולם שתי קדושות הם. מפני מה לא היתה מחתה של זהב בכל יום, שהתורה חסה על ממונם של ישראל. תני חדא נתפזרו לו קב גחלים מכבדן לאמה. תניא אידך קביים. בשלמא א״א דתני (קב) רבנן היא, דתנן בכל היום חותה בשל ארבע קבין ומערה לתוך מחתה של שלשת קבין מתפזר קב, אלא הא דתניא קביים לר׳ יוסי ליתה. דהא ר׳ יוסי חותה בשל סאה דתניא ר׳ יוסי אומר בשל שלשת קבין קתני. נשארו ר׳ קבין. לרבנן נמי ליתה דהא קב נשאר להן. ושנינן דר׳ ישמעאל בן ר׳ יוחנן בן ברוקה היא, דתני בשל קביים היה מכנים, נשארו מן הארבעה קבין [קביים]. ובא רב אשי ואוקמה לר׳ יוסי ואמר הכי קתני ר׳ יוסי חותה בסאה מדברית, ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות, ונדסינן בעירובין פרק כיצד משתתפין בתחומין, ת״ר סאה ירושלמית עודפת על של מדברית שתות. בכל יום ריחה המחתה כבדה שהיתה גילדה עבה [והיום רך], ולמה היתה היום ירה ארוכה, כדי שתהיה ידה תחת זרועו ותמצא מסייעתו. ניאשתיך כיסוי דאמרי רבנן בשמש כי מ״ו [לעתיד לבוא הק׳ מערטלי מנרשתקו]. בכל יום היה זהבה ירוק והיום אדום. אמר רב חסדא ז׳ זהבים הן. זהב. וזהב טוב. וזהב שחוט. וזהב אופיר. וזהב מופז. וזהב סגור. וזהב פרוים.

מ״ו. כל״ל. ע״פ הערוך ערך נשמק.

תוס׳ ישנים

דמתן דמים נמי בהשלי מ״מ קאמר שפיר על קטרת יהא דכי שבשלי שהרי אין כפרתו מפורשת על מה כמו במתן דמים שכפרתן מפורשת לדבר אחד כך פי׳ ה״ר אלחנן וריב״א פי׳ דלהכי קרי ליה משלי שפי׳ ממתן דמים לפי שהוא בשחיקה אבל נמתן דמים היה מוטב נמי בהשלי אלא דאיכא דאורייתא ניתנו ונמרתא גמירי לה הכי דפורשין דלי אמרת דרבנן ניתנו וכין האולם למזבח בשביל הקטרה ויש לומר דכל כמה דלא נקטינן דאין כל דבר בקטרת ואין פורשין בשעת מתן דמים כדלקמן בסמוך: הא מה מעלה יש כו׳. הא שפיטא דמעלה יש שאין יכול לילך בהיכל אלא לעורך ולא אם כיה אחריה כה (דף מ.). אלא הכא מיירי בפרשה שהיא לעורך עבודה: בשעת הקטרה מיהא פרשי מלא לאו בלפני ולפנים. ואע״ג דהשתא לא ידעי טעמא מאי דבהקטרה פורשין אפילו מבל לפני ולפנים ובמתן דמים אין פורשין אלא [מבל היכל] מ״מ הך בריתא קשיא ליה לר׳ אלעזר: (ע״כ שיך לפ״ז):

אתיא כפרה כפרה. תימה אמאי לא מיבעי ליה בקטרת מנא לן דפורשין בשעת הקטרה דהיכל דהא לא אשכחן פרשה אלא בקטרת דלפני ולפנים אבל בקטרת דהיכל שהיא כמו מתן דמים לא אשכחן מיהא פרשה ריב״א ר״ל דין בקטרת הר דבר שנתאמר יש (לפרום) גם בשביל הקטרה דהיכל: שי״מ מעלות דאורייתא. פרש״י כל מעלות הפנימית נמסכת כלים (פ״ו) מהר הבית ואילך ואין נראה לרבי דהא קתני התם עזרת נשים מקודשת ממני שאין בעזרת נשים ולא מדרבנן אחר המחנה שחדשו בה דברים ואמרי טובל יום לא יכנס למחנה ליה ע״ל (דבמתן) לגד מעזרת נשים קאמר דהיא מדאורי׳ דהא בטוטפת (דף כ:) נבי הילוחה שלא מעמה העזרה משמע שאפי׳ עומד מת אי מת יכול ליכנס שם אלא כ״ש מעלות דמחנה שכינה אי מעלות הפנימית בין האולם למזבח דמכ׳ כלים הר דאורייתא: ש״מ מעלות דאורייתא. פי׳ ר״ש מעלות אחרות הקדושות שלנו בכ״מ בעזרה דקילי מבין האולם למזבח דאורייתא ולהכי גזור רבנן בין האולם למזבח עפי מבחר עזרה שהא קדוש יותר מן הטהרה דלי אמרת דרבנן ניתנו אלינו קדוש יותר מן עזרה כלל אלא מדרבנן בעזרה נמי ליגמר ואין נראה לריב״א דהא מעלות טובא אינה כיעסם דאע״ג דרבנן ניתנו אחמירו בין האולם למזבח יותר מבחר עזרה ה״נ

מסורת הש״ם

מ) יי״ג מדות. נ) [עירובין נ. זכרים יח:]. ג) [ביצה ג. וס״ע]. ד) [לעיל לט. יומ״ן]. ה) תמיד נב.. ו) [תוספתא פ״ב ה״ו] [ופסק אותה הגיר׳ ובתוס׳]. ז) [וקבלו עוד]. ח) שיך למשנה לעיל דף מג.:

תורה אור השלם

1. וגם אני חיים אשר נשא וזהב מאופיר הביא מאפיר עצי אלמגים הרבה מאד ואבן יקרה: מלכים א י יא
2. ויעש המלך בסא שן גדול וצפהו זהב מופז: מלכים א י יח
3. ויעש המלך שלמה מאתים צנה זהב שחוט ששׁ מאות וזהב יעלה על הצנה האחת:
מלכים א י טז
4. וכל כלי משקה המלך שלמה זהב וכל כלי בית יער הלבנון זהב סגור אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה:
דברי הימים ב ט כ
5. ויצף את הבית אבן יקרה לתפארת והזהב זהב פרוים: דברי הימים ב ג ו
6. הזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם:
בראשית ב יב

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה סם פרישה אחת היא. כולה חדא מעלה היא דמהיכל פרשי בין בשביל הקטרה ובין בשביל מתן דמים דלפני ולפנים ומבין האולם ולמזבח לא בשביל כל״ל: (ב) ד״ה מעלות כי הלכך לענין פרישה דקרא נמי לא איצטריך: (ג) ד״ה קדושת היכל כו׳ לפרוש מבין האולם ולמזבח דילמא עייל לאולם וקא עבר אלא יהיה באהל מועד: **אולם ובין האולם ולמזבח חדא היא.** וכי גזור אולם אטו היכל אימשך אחריו דבין האולם בהיא גזירה: **תסיר על ממונן.** ואנן נמי תסיגן ותמיית גחלים שוחקת את הכלי ומחקרתו: **משום חולשא.** שטוחת הוא לערות מכלי אל כלי: **קב גחלים.** כשמעבירה של ארבעת קבין לתוך של אלשה מתפזר לו קב גחלים הוא מכבדו לתוך אמה סילון של עזרה היינתא לגחל קדרון: **ולא רבי יוסי.** דאי ר׳ יוסי אלשה מתפזרין: **כשל קבין היה מכלים.** ותותה בשל ד׳ קבין כרבנן אמרו בשל ד׳ קבין היה מותה: **סאה מדברית.** אשם קבין מדבריות וכשאמר לירושלים הוסיפו אשות על המדות ועשאו אשם קבין מדבריות ממש ירושלמיות וכשמותה בשל סאה מדברית ומעבירה לתוך אלשה קבין קבין ירושלמיות: **היה גלדה עבה.** דופנה עבה לכן היתה כבדה: **רך.** דק: **ניאשתיך.** בראשה שמקשקש ומשמיע קול משום קולו בבואו וגו׳ (שמות כח): **וזהב הארץ הזה טוב.** מכלל דאיכא זהב אחמה: שדומה

(ד) ד״ה ולא ליגמא דבין בקדושה דידיה. הכי פירושא לדידן לא הוה ליה למתני האי ליגמא דבין בשעת הקטרה וכו׳ אלא הכי איצטריך ליה למתני שבהיכל פורשין בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים דמשמע בין דקטרת בין דמתן דמים וכין האולם ולמזבח אין פרישה אלא בקדושה דהיכל דקטרת ולמתן דמים ואמתי נקטה הקטרת דמשמע הקטרת ותו לא נשלמא לדידי דאמרי דפורשין בין האולם ולמזבח אף בשעת הקטרה לפני ולפנים ולא במתן דמים דלפני ולפנים ניחא הא דנקט הקטרה ומשני שם פרישה אחת היא ומנא הקטרה משום דעיקר קרא מיירי בה וה״ה במתן דמים:

(ה) ד״ה אתיא כפרה מיוה״כ. תימה לי בשלמא שעירי עבודת כוכבים כתיב בהן כפרה כפרשם אלא אבל פר כהן משיח אלא כתב ביה כפרה אע״ג דאיתקש לפר העלם דבר מגלן למאן דאמר בפרק איזהו מקומן (זבחים דף כ.) דדבר הלמד בג״ש אין חוזר ומלמד בהיקש והא פר העלם גופיה בגזירה שוה דכפרה כפרה גמר ויש לומר למאן דאמר בזבחים פרק בית שמאי (דף מ.): לפר זה פר העלם ואע״ג דקרא בדידיה מיירי איצטריך למיהוי מאי דאתיא ליה מהיקשא כמאן דכתב בגופיה לדידיה ניחא הכא דאיתא לאמיר כי היכי דאמרינן דאהני לפר זה פר העלם למאי דילפינן ליה בהיקשא מפר כהן משוח למיהוי כמאן דכתב בגופיה הכי נמי אהני לאתא מילתא דהכא דגמרינן מיוה״כ למיהוי כמאן דכתב בגופיה ולמאן דאמר לפר זה פר יום הכפורים יש לומר לדידיה לא קשיא דהא כיון דדרש ועשה לפר זה פר יום הכפורים כאשר עשה לפר זה פר כהן משיח הרי איתקשו פר יוה״כ ופר כהן משיח להדדי וגמר מפר יוה״כ לפרשה דלף על גב דשעירי עבודת כוכבים דילפינן להו התם מדכתב החטאת כפר העלם ודרשינן מינה שעירי עבודת כוכבים לא חשיב להו התם כאילו הוקשו לפר כהן משיח אלא לפר העלם דכתב ביה קרא שאני התם דהחטאת ייחודא בעלמא הוא ואין נמשמעותו שיהא מוקש לפר כהן משיח אבל פר כהן משיח ופר יום הכפורים נהליך ליגמא דקרא משמע שהוקשו זה לזה ועשה לפר זה הייהו פר כהן כאשר עשה לפר יום הכפורים וכן פירש שם ריב״ש דאמרינן אחריתי:

(ו) ד״ה אלא בשעת הקטרה והא איבא הא מעלה דאילו מהיכל פרשי בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים ואילו מבין האולם ולמזבח לא פרשי אלא בקדושה דהיכל אמר רבא שם פרישה אחת היא אמר מר כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח ופר העלם דבר של צבור ושעירי עבודת כוכבים מנא לן א״ר פדת אתיא כפרה כפרה מיוה״כ אמר רב אחא בר אהבה שמע מינה מעלות דאורייתא והכי גמירי להו דאי ס״ד דרבנן מאי שנא בין האולם ולמזבח דילמא מיקרו ועיילי מכולה עזרה נמי נפרשו דילמא מיקרו ועיילי בין האולם ולמזבח כיון דלא מפסיק מידי לא מינברא מילתא עזרה כיון דאיכא מזבח החיצון דמפסיק מינברא מילתא אמר רבא ש״מ קדושת אולם והיכל חדא מילתא היא דאי ס״ד שתי קדושות נינהו אולם גופיה גזירה וניקום ונגזור גזירה לגזירה לא אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה היא היכל ואולם שתי קדושות: בכל יום היה חותה בשל כסף וכו׳: מ״ט התורה חסה על ממונן של ישראל: והיום חותה בשל זהב ובה היה מכנים: מ״ט משום חולשא דב״ג: בכל יום בשל ארבעת קבין וכו׳: תנא נתפזרו לו קב גחלים מכבדן לאמה תני חדא קב ותניא אידך קביים בשלמא הך דתני קב רבנן אלא הך דתני קביים מני לא רבנן ולא רבי יוסי אמר רב חסדא רבי ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקה היא דתניא ר׳ ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקה אומר בשל קביים היה מכנים רב אשי אמר אפילו תימא רבי יוסי והכי קאמר בכל יום היה חותה בשל סאה מדברית ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות: בכל יום היתה כבידה והיום קלה: תנא בכל יום היתה גלדה עבה והיום רך בכל יום היתה קצרה והיום ארוכה מ״ט כדי שתהא זרועו של כ״ג מסייעתו תנא בכל יום לא היה לה ניאשתיך דברי בן הסגן: בכל יום היה זהבה ירוק: א״ר חסדא שבעה זהבים הן זהב וזהב טוב וזהב אופיר וזהב מופז וזהב שחוט וזהב סגור וזהב פרוים וזהב טוב דכתיב וזהב הארץ ההוא טוב זהב אופיר דאתי מאופיר זהב מופז שדומה

(ז) ד״ה בקדושה. מתן דמים: שם פרישה אחת היא דמהיכל פרשי (משום) לפני ולפנים בין בשביל הקטרה ובין בשביל מתן דמים ומבין האולם ולמזבח לא (פרשי) בשביל לפני ולפנים כלל וכיון דאשמועינן דמשום הקטרה דלפני ולפנים לא פרשי לא אינטריך לאשמועינן משום מתן דמים: מעלות דאורייתא. מעלות שמנו מכמים במשנה במסכת כלים כפ״ק (משנה מ) דקאמר התם הר הבית מקודש מירושלים והחיל מהר הבית ועזרת נשים מן החיל ועזרת ישראל משל נשים ושל כהנים משל ישראל ובין האולם ולמזבח ולמזבח מן העזרה וההיכל מבין האולם ולמזבח דאורייתא מינהו הלכה למשה מסיני והכי גמירי להו הלכך לענין פרישה (ב) נמי דקתני לא אינטריך פרישה אלא מהיכל דכתיב (ג) וכל אדם לא יהיה באהל מועד ואתו רבנן וגזור בין האולם ולמזבח דילמא מיקרי ועייל להיכל ולא נמשכה שאר עזרה לאותה גזירה שהרי בין האולם ולמזבח קדושה אחת היא ושאר כל העזרה קדושה אחת ובין האולם למזבח גופה גזירה והויא לה שאר עזרה גזירה לגזירה ואי סלקא דעתך מעלות דקתני התם דרבנן מינהו אבל מדאורייתא בין האולם ולמזבח וכל העזרה חדא קדושה היא מ״ש כו׳: מכולה עזרה נמי [נפרשו]. משום הא גזירה גופה דהא כולה חדא גזירה: ש״מ. מדגזר בין האולם ולמזבח פרישה: קדושת היכל ואולם חדא היא. ואולם נמי אהל מועד מקרי ועביד הרחקה לפרוש מבין האולם ולמזבח (ד) פרישה לכל העזרה דילמא עייל לאולם וקא עבר אלא יהיה באהל מועד: אולם ובין האולם ולמזבח חדא היא. וכי גזור אולם אטו היכל אימשך אחריו דבין האולם בהיא גזירה: תסיר על ממונן. ואנן נמי תסיגן ותמיית גחלים שוחקת את הכלי ומחקרתו: משום חולשא. שטוחת הוא לערות מכלי אל כלי: קב גחלים. כשמעבירה של ארבעת קבין לתוך של אלשה מתפזר לו קב גחלים הוא מכבדו לתוך אמה סילון של עזרה היינתא לגחל קדרון: ולא רבי יוסי. דאי ר׳ יוסי אלשה מתפזרין: כשל קבין היה מכלים. ותותה בשל ד׳ קבין היה מותה: סאה מדברית. אשם קבין מדבריות וכשאמר לירושלים הוסיפו אשות על המדות ועשאו אשם קבין מדבריות ממש ירושלמיות וכשמותה בשל סאה מדברית ומעבירה לתוך אלשה קבין קבין ירושלמיות: היה גלדה עבה. דופנה עבה לכן היתה כבדה: רך. דק: ניאשתיך. בראשה שמקשקש ומשמיע קול משום קולו בבואו וגו׳ (שמות כח): וזהב הארץ הזה טוב. מכלל דאיכא זהב אחמה: שדומה

(ח) ד״ה בכל יום לא היה לה ניאשתיך. הכי פירושא לדידן לא הוה ליה למתני האי ליגמא דבין בשעת הקטרה וכו׳ אלא הכי איצטריך ליה למתני שבהיכל פורשין בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים דמשמע בין דקטרת בין דמתן דמים וכין האולם ולמזבח אין פרישה אלא בקדושה דהיכל דקטרת ולמתן דמים ואמתי נקטה הקטרת דמשמע הקטרת ותו לא נשלמא לדידי דאמרי דפורשין בין האולם ולמזבח אף בשעת הקטרה לפני ולפנים ולא במתן דמים דלפני ולפנים ניחא הא דנקט הקטרה ומשני שם פרישה אחת היא ומנא הקטרה משום דעיקר קרא מיירי בה וה״ה במתן דמים:

(ט) ד״ה אתיא כפרה מיוה״כ. תימה לי בשלמא שעירי עבודת כוכבים כתיב בהן כפרה כפרשם אלא אבל פר כהן משיח אלא כתב ביה כפרה אע״ג דאיתקש לפר העלם דבר מגלן למאן דאמר בפרק איזהו מקומן (זבחים דף כ.) דדבר הלמד בג״ש אין חוזר ומלמד בהיקש והא פר העלם גופיה בגזירה שוה דכפרה כפרה גמר ויש לומר למאן דאמר בזבחים פרק בית שמאי (דף מ.): לפר זה פר העלם ואע״ג דקרא בדידיה מיירי איצטריך למיהוי מאי דאתיא ליה מהיקשא כמאן דכתב בגופיה לדידיה ניחא הכא דאיתא לאמיר כי היכי דאמרינן דאהני לפר זה פר העלם למאי דילפינן ליה בהיקשא מפר כהן משוח למיהוי כמאן דכתב בגופיה הכי נמי אהני לאתא מילתא דהכא דגמרינן מיוה״כ למיהוי כמאן דכתב בגופיה ולמאן דאמר לפר זה פר יום הכפורים יש לומר לדידיה לא קשיא דהא כיון דדרש ועשה לפר זה פר יום הכפורים כאשר עשה לפר זה פר כהן משיח הרי איתקשו פר יוה״כ ופר כהן משיח להדדי וגמר מפר יוה״כ לפרשה דלף על גב דשעירי עבודת כוכבים דילפינן להו התם מדכתב החטאת כפר העלם ודרשינן מינה שעירי עבודת כוכבים לא חשיב להו התם כאילו הוקשו לפר כהן משיח אלא לפר העלם דכתב ביה קרא שאני התם דהחטאת ייחודא בעלמא הוא ואין נמשמעותו שיהא מוקש לפר כהן משיח ופר יום הכפורים נהליך ליגמא דקרא משמע שהוקשו זה לזה ועשה לפר זה הייהו פר כהן כאשר עשה לפר יום הכפורים וכן פירש שם ריב״ש דאמרינן אחריתי:

(י) ד״ה אלא בשעת הקטרה והא איבא הא מעלה דאילו מהיכל פרשי בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים ואילו מבין האולם ולמזבח לא פרשי אלא בקדושה דהיכל אמר רבא שם פרישה אחת היא אמר מר כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח ופר העלם דבר של צבור ושעירי עבודת כוכבים מנא לן א״ר פדת אתיא כפרה כפרה מיוה״כ אמר רב אחא בר אהבה שמע מינה מעלות דאורייתא והכי גמירי להו דאי ס״ד דרבנן מאי שנא בין האולם ולמזבח דילמא מיקרו ועיילי מכולה עזרה נמי נפרשו דילמא מיקרו ועיילי בין האולם ולמזבח כיון דלא מפסיק מידי לא מינברא מילתא עזרה כיון דאיכא מזבח החיצון דמפסיק מינברא מילתא אמר רבא ש״מ קדושת אולם והיכל חדא מילתא היא דאי ס״ד שתי קדושות נינהו אולם גופיה גזירה וניקום ונגזור גזירה לגזירה לא אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה היא היכל ואולם שתי קדושות: בכל יום היה חותה בשל כסף וכו׳: מ״ט התורה חסה על ממונן של ישראל: והיום חותה בשל זהב ובה היה מכנים: מ״ט משום חולשא דב״ג: בכל יום בשל ארבעת קבין וכו׳: תנא נתפזרו לו קב גחלים מכבדן לאמה תני חדא קב ותניא אידך קביים בשלמא הך דתני קב רבנן אלא הך דתני קביים מני לא רבנן ולא רבי יוסי אמר רב חסדא רבי ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקה היא דתניא ר׳ ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקה אומר בשל קביים היה מכנים רב אשי אמר אפילו תימא רבי יוסי והכי קאמר בכל יום היה חותה בשל סאה מדברית ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות: בכל יום היתה כבידה והיום קלה: תנא בכל יום היתה גלדה עבה והיום רך בכל יום היתה קצרה והיום ארוכה מ״ט כדי שתהא זרועו של כ״ג מסייעתו תנא בכל יום לא היה לה ניאשתיך דברי בן הסגן: בכל יום היה זהבה ירוק: א״ר חסדא שבעה זהבים הן זהב וזהב טוב וזהב אופיר וזהב מופז וזהב שחוט וזהב סגור וזהב פרוים וזהב טוב דכתיב וזהב הארץ ההוא טוב זהב אופיר דאתי מאופיר זהב מופז שדומה

(יא) ד״ה אולם גופיה גזירה. הא דאמרינן כמולי הם״ם שלין נחרין גזרה לגזרה, מהאי קרא נפקא (ויקרא יח) ומפרקה את משמרתי שנו משמרת, כלומר גזרה למשמרתי לתורתי, ולא משמרת למשמרת, שלא יעשו גזרה לגזרה (ביצה ב.). התורה חסה על ממונן של ישראל. שנאמר (ויקרא יד) ולוה הכהן ופנו את הבית וגו׳, על מה חסה תורה, על פכין של מלי חרס שאין לכם טהרה בטקוים, ת״ל חסה על ממון קל כ״ש על ממון משוב, ת״ל חסה על ממון של גרי עין, קל וחומר על ממונן של בדיקים (ע